

יום הכיפורים פרק שמיני יומא

פב.

עין משפט
גר מצוה

נח א ב מיי פ"ב מהל'
שניתת עשור הל' י סמוג
לאוין סט טוש"ע או"ח סי'
תרנז סעיף ב:

ג מ"י שם הלכה ט טוש"ע
א"ח סימן תר"ז סעיף ג:
ד מ"י שם הלכה ח טוש"ע
א"ח סימן תר"ח סעיף א:
ה ה מ"י פ"ד מהל' מ"א
הל' יד ופס"ב מהל'
שביעית עשור הלכה ט סמג
לחזון קט טוש"ע א"ח סי'
תר"ז סעיף ג:

סא ו מיי פ"ה מהלכ' יסודי
המורה ה' 3 סמג עשין
ה טוש"ע י"ד ס' קנ סעיף
א רב אלפס כאן ונסנהד'
ס"פ ח דף דק ע"ד:]
סב ז ח מיי ס"א מהל' רוצה
ה' [ו 1] ח י סמג לאוין
קסד וסמג ועשין עד:

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו חננאל

תניקות אין מענין אותם
ביום הכפורים אבל מחנכין
אותן קודם שנה קודם
שתיים בשביל [שיהיו] רגילין
במצות. אוקימנא בברייתא
קודם שתיים, קודם שנה
בחולה. דייקא מתני' כרב
הונא ורב נחמן דאמרי מבין ח'
בן ט' מחנכין אותן לשלשות,
וכן י"א משלימין
מדרבנן, וכן י"ב משלימין

מדרבנן. והא דרנן ובה בר יונה קימא לן דברתאי איתון. לשונות ובפירקן משלימין יתירו. ורשמי הוו, דרנא, והשלמה נמי דמדרבנן חניון וישר חזיר תובחין לה כוש והא אסור עצמי, שאין לך דבר היא.

ואין יאכרו ע"י ציאת עכו"ם, וספק לכוונה על "א"ר דבמה לא הם תאמרו דמציפא אחת הוו וכל עמאל דגר שמתניי קטקטן וכלן עבדי משה, ולזה לא נשע רחמי דבר משה, ומשני

[illegible]

פירש רש"י דלא גרס תיהרג דלאהי
לא מחייבא למימסר נפשיה דקרקע
עולם היא ובהא נחלא הא דבסוף פ'
בן סורר (סנהדרין עד:) פריך והא אסתר
פרהסיא הואי ואומרי לא פריך והא
ג"ע יהרג ואל יעבור אפי' בלתי
ולמאי דלא גרס תיהרג נחלא דלענין
ג"ע ידע שפיר המקשה דמהני קרקע
עולם אבל לענין פרהסיא דטעמא
משום חילול השם לא אסיק אדעתיה
דמהני ולהכי פריך והא אסתר
פרהסיא הואי ומשני לענין פרהסיא
נמי קרקע עולם היתה ומיהי ומדע
דלאהי דלא עבדה מעשה אין לה ליהרג
דהא מרואח ילפינן ורואח גופיה דיהרג
היינו משום דמאי חזית דלמא לידך
סומק טפי וכו' וה"מ היכא דעביד
מעשה אבל אי לא עביד מעשה כגון
שרוים להפילו על התיוק כדי להורגו
ואס יעבד על ידס יהרגוהו וכל

תני רבה בר שמואל תינוקות אין מענין אותן ביוה"כ
או שנים סמוך לפירקן בשלמא לר' יוחנן ניהא אלא
קשיא אמרי לך רבנן מאי חינוך נמי דקתני השלמה
הא תניא יאי זה חינוך היה רגיל לאכול בשתי שעות
בשלוש מאכלין אותו בארבע אמר רבא בר עולא
יעבורה שהריחה מאכלין אותה עד שתשיב נפשה
פ' בקיאי ואם אין שם בקיאי מאכלין אותו על פי
מ' ת"ר יעבורה שהריחה בשר קודש או בשר חזיר
ומניחין לה על פיה אם נתיישבה דעתה מוטב ואם
ב' עצמה ואם נתיישבה דעתה מוטב ואם לאו מאכלין
נ' לך דבר שעומד בפני פקוח נפש יחזין מע"ז וגילוי
י' מגלן דתניא ר"א אומר אם נאמר בכל נפשך למה
נאמר בכל מאדך למה נאמר בכל נפשך ו' אם
ביב עליו מממונו לכך נאמר בכל נפשך ואם יש
ב' עליו מגופו לכך נאמר ובכל מאדך גילוי עריות
תניא ר' אומר ר"כ כאשר יקום איש על רעהו ורצחו
מה ענין למדנו מרוצח לנערה המאורסה אלא ר"ה
מה נערה המאורסה ניתן להצילה בנפשו ר"א
הרג ואל יעבור אף נערה המאורסה יהרג ואל יעבור
ורוצח

לחולה ור' יוחנן אמר שמים לבריא ואחת לחולה: **אמר לך רבי יוחנן**. מחנכין אותה שנה סמוך לפרק' בחולה ושמים לבריא: **הא שמע דהנא** י שמים: **לר' יוחנן ניהא**. ומוקי לה שנה לחולה ושמים לבריא: חיינוכין לשעות לדידהו ג' שנים היו דהא אמר רב הונא בתינוקת שנים: **האי חיוור דקסינ השמנה**. לדבריהם ולדירן נמי השמנה וצורה מהריה. העובר מריח מריח תבשיל והוא מתאווה לו ואם אינה ויכן אם אינו אוכל: **גב' רוש**. פלך תוחצין לה כוש ברוטב של אותו יינו חביב: **כי כאשר יקום**. בנערה המאורסה חביב: **מה למדנו מרואה** רה **המאורסה ניתן רשות**. למחיל לה לילה מצעילת וזו בנפשו של בעול יש מושיע וישיענה בכל ילדי תשובה: **רואה יהרג ואל יעצור**. אם בדמפרש לקמן: **אף נערה המאורסה**. אם יאמרו בעול ארוסת חזירך **הא אינה עושה** כלום דקרקע עולם בעלמא היא ורואה לדר אסתר: ורואה

[illegible][illegible]

מִתְנַחֵם אֵין מַעֲנִין אוֹתוֹ. אֵין חֵיבִין לַמְנוּעַ מֵהֶן מֵאֵכֶל: **מַחֲנִין** אוֹתוֹ. לַשְׁעוֹת לִפְנֵי שָׁנָה שֶׁהָיָה קְמוּעָה לִפְרִיקוֹן פִּירְקוֹן הוּא בֵּן שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה לִנְצָה וְאֶרְבֵּעַ עֶשְׂרֵה לֹאֲכֹר שְׁדֶּרֶךְ מִינוּקוֹת לְהַצִּיא שְׂמִי שְׁעֵרוֹת בְּצִמֵּת שְׁמִי וְיוֹם אֶחָד דִּהְיִינוּ בְּחוּץ שָׁנָה י"ג וְהָיָה פִּירְקָה לַעֲנוּשֵׁן וְמִינוּק בִּי"ג וְיוֹם אֶחָד

מתני' התינוקות אין מחנכין אותן לפני שגויהיו רגילין במצוות שנים מחנכין להו ב רב חסדא לא קשיא א"ר הונא בן ח' וכן ב בן י' וכן י"א משלימין מדאורייתא בתינוקות הן י' מחנכין אותן

מִשְׁלֵימוֹן מְדַרְבֵּנָן בְּן יוֹחָנָן אֲמַר
בְּתִינוּק וְר' יוֹחָנָן אֲמַר
בְּן יוֹחָנָן ר' אֶלְעָזָר
מִשְׁלֵמוֹן מְדַאֲרִייתָא
אוֹתוֹ בֵּיהו"כ אֲבָל

ולפני שתיים בשלמא
לפני שנה⁶ ולפני שתי
ולפני שתיים⁶ לרב
קשיא אמר לך רבי ווי
[ב] סמוך לפירוק ת"ש⁷
אבל סמוכנין אותן
לרב מיני וילך ויש

לרב הנהגתו ודרכו השלש
ומי קרי לחינוך השלש
מאכילין אותו לשלש
תרי חנוכי הוי: **מת**
חולה מאכילין אותו
עצמו עד שיאמר די:
תוחבין לה כוש ברום
לאו מאכילין אותה רר
אותה שומן עצמו ש
עריות ושפיכות דמים
נאמר בכל מאדך וזו
יש לך אדם שגופו
לך אדם שממונו ח
ושפיכת דמים מנא ל
נפש כן הדבר הזה ו
בא ללמד ונמצא לו
רוצח ^ה(כו') מה רוצד

והדאָקױמאַ רײַז חסדאָ נײַ לאַ חוקמאָ דמאָני קאָני שלס לזריאָ ושמאָני
אלאָ חתני לפני שנה דמשמע שמיס ולפני שמיס דמשמע ג' שמיס אלא חסי
דכדכּה דר שמואל שנה און שמיס דר' יוחנן ואלא חתני לפני שנה וו
אלא חסאָל לאַרז הונאָ ולרז נחמן קשיא. דהאָ חינוך לשעות הוא ופחות
שמיס שמיסחנאָ ארומז צעפירט וצרייט קאָני גדול צעמנערט צעמנערט
לזריאָ דכדכּה שמיס לפני לזריאָ לפני השלמה דאורייתא אמת לחלה: **ברית**
שמיס ארומז שמיס מוסכנאָ: ע"פ בקיאיין. אס יאמרו שני רופאים שהאָ
צערש ומוללמאָ: **למה נאמר בכל מאורד וכו'.** יאמר החזיב צדקן וכו"ש
לנעורה המאורסה. שהאָ כמעט הריוחאָ כן מעשט דערר הזה: **מה**
לא הורגו עד שלא דם עליה דכדכּיב און מושיע לה (דעריס דב) **הא**
לא הורגו חסאָרנו לאַ הרג חצירק ואס לאַ אהריוו ארומז היגר ואלא צעצור צעצרה
און מיהרג האָר ואלא יעצור אכל היא אינה מנאָוה ומוסר אמת נפשה

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) וּפְנֵי שְׁמַיִם יוֹחֵא כְּצֵל,
(ב) [מוֹסֵף פ"ד ה"ב],
(ג) בְּזֵרוֹת קֹא: כְּנֶהְדִּין עַד.
פִּסְחִים דָּף כה, (ד) [פִּסְחִים
שֵׁשׁ: כְּנֶהְדִּין שֵׁשׁ. ודף עג],
(ה) [פִּסְחִים כה: וּשְׁם נִמְנָם],
(ו) [צ"ל יִתֵּן לְהַלְלוֹ בְּנִפְשׁוֹ כֹּא
בְּכָל הַמְּחֻמוֹת].

תורה אור השלם

1. וְאַהֲבַת אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךָ
וּבְכָל לֵבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ
וּבְכָל מַאֲדְךָ: דברים ו ה
2. וְלִנְעוֹר לֹא תַעֲשֶׂה דָבָר
אֵין לִנְעוֹר חֲטָא מוֹת בִּי
בְּאִשְׁרִי יָקוּם אִישׁ עַל רַעְהוּ
וְיִרְצָחוּ נַפֶּשׁ בֶּן הַדָּבָר הַזֶּה:
דברים כב כו

גליון הש"ס

גמ' השלמה דרבנן ליכא.
עיין כתובות דף נ ע"א תוס'
ד"ה וצת מריסר:

הגהות הב"ח

- (א) גמ' לפני שנה לדבריהן
ולפני שנים לדברי תורה
אלא לר' יוחנן קשיא: (ב) שם
למה נאמר בכל נפשך אלא
לומר לך אם יש לך אדם:

הגהות הגר"א

[illegible]

תום' ישנים

[illegible][illegible]